

Patrullen Swampens äventyr

Innehåll

- 1. Programplanering i Patrullen Swampen**
- 2. Brobygge**
- 3. Rädd**
- 4. Nya grannar**
- 5. Att lyssna på naturen**
- 6. Storstädning i parken**
- 7. Vad ska man tro på?**
- 8. Niko ångrar sig**
- 9. Mobbning**
- 10. Bergsklättring**
- 11. Att bli lik Jesus**
- 12. Gungan**
- 13. Att prata med istället för om varandra**
- 14. Konstutställningen**

Patrullen Swampens äventyr

1. Programplanering i Patrullen Swampen

Patrullen Swampen hade samlats för att planera programmet för terminen. De satt tillsammans i scoutlyan, den där fina lyan som de själva hade gjort iordning. En stor målning av en svamp fanns på väggen och i svampen fanns en bild på var och en av patrullmedlemmarna och även ledarna Johanna och Oskar. Målningen var två år gammal och varje gång som Simon såg den fnissade han. Nu pekade han på väggen och sa: "Vad barnsliga vi ser ut och ändå är det bara två år sedan."

- Ja, sa Martina, snart måste vi göra en ny väggmålning.

- Tycker du det, frågade Johanna. Den väggmålningen visar ju hur ni såg ut när ni började i scouterna, den kommer att bli historisk en dag.

- Jag kom på en sak, sa Wilma, vi kan göra en ny på andra väggen, där vi kan se hur vi ser ut idag. Då kan man jämföra när man tittar på de två målningarna.

- Då kan vi se skillnaden, sa Martina

- Där har vi första programkvällen klar, sa Petter, är det någon som har fler idéer.

Patrullen Swampen satt och funderade och snart kom en hel del förslag på vad de skulle göra under terminen: Spårning, hajk och läger naturligtvis, cykla, bada, åka skidor och pulka, hantverk, titta på film, spela spel, bjuda in någon annan scoutpatrull, bowling, segla o.s.v. Till slut hade de många fler förslag än de behövde.

- Nu får vi ta och se vilka saker vi helst vill göra och hur vi ska klara av dem, sa Petter

Alla scouterna började skrika i munnen på varandra vilket program de helst ville ha.

- Tyst, sa Petter, ni får prata en och en, annars kan vi inte höra varandra.

- Det är inte du som är ledare, fräste Simon, du bestämmer inte över oss, vi ska bestämma tillsammans.

- Men vi måste ju ha lite ordning när vi ska bestämma, sa Petter

- Jag tycker Petter har rätt, sa Martina, vi får prata om de olika programmen ett i taget och se vilka vi ska göra den här terminen och vilka vi sparar till en annan gång.

- Har du också blivit ledare, sa Simon, nu har vi snart en patrull med fler ledare än scouter. Då vill jag inte vara med.

- Om vi ska bestämma tillsammans måste vi höra vad alla säger, sa Petter, annars blir det de som skriker högst som bestämmer över de andra, det vill du väl inte. Vi börjar med dej Simon, vad vill du att vi ska göra den här terminen?

När alla i patrullen hade fått säga sitt började Evelina skriva ner datum och program. Det blev ett riktigt spännande program för terminen och alla tyckte det skulle bli kul.

Simon vände sig till Johanna och Oskar och sa: "Idag har ni haft det lindrigt som ledare, ni har inte behövt göra någonting mer än att ibland hjälpa oss vidare då vi inte vetat tillräckligt om en sak."

- Ja, sa Johanna, ni har verkligen varit duktiga och planerat allt själva, det ska bli jätteroligt att vara tillsammans med er den här terminen.

Vet ni, det är nästan som med Jesus och hans lärjungar. I flera år vandrade de tillsammans i Israel men ibland så fick lärjungarna prova på att gå själva. Jesus lämnade dem en liten stund. En gång hade Jesus varit uppe på ett berg och när han kom ner igen mötte han lärjungarna som hade försökt bota en liten pojke som var sjuk. När man läser beskrivningen i Bibeln låter det som om pojken hade epilepsi.

- Epilepsi, det är jätteläskigt, sa Simon, min kusin har det. Jag blir rädd när han får sina anfall.

- Ja, det är läskigt, sa Johanna, och lärjungarna hade inte lyckats bota den här pojken, så när Jesus kom tillbaka var de ganska ledsna för det. Jesus började med att hjälpa pojken så han blev frisk och sedan satte han sig med lärjungarna och pratade med dem varför de inte hade lyckats. Andra gånger när lärjungarna blev ivägskickade själva så klarade de av att göra nästan lika stora under som Jesus gjorde. Allt det här var träning för lärjungarna, för Jesus visste att en dag skulle han fara upp till himlen och då skulle han inte kunna hjälpa dem på samma sätt.

- Kan han väl, sa Petter, det är ju bara att knäppa händerna och be till honom.

- Det har du rätt i, sa Johanna, och nu tycker jag vi knäpper händerna och ber vår scoutbön.

Patrullen Swampens äventyr

2. Brobygge

Patrullen Swampen var på väg ut i skogen. De gillade att vara ute så mycket som möjligt och hitta på olika saker. Idag hade de bestämt sig för att försöka bygga en bro över en liten å. Fast inte en bro som var fäst på var sida av ån, utan en vippbro. Den ser ut som ett stort A som man surrat ihop av slanor, sedan placerar man A:et mitt i ån och med en lång, lång stör med en klyka i toppen kan man vipa bron fram och tillbaka. Den som ska över får sitta eller stå på slanan som ligger tvärs över A:et. Alla patrullmedlemmarna var ivriga att hugga till lagom tjocka och långa slanor. De hjälptes åt att surra ihop vippbron och så var det dags att prova den.

- Vem vill börja, frågade Alex
- Inte jag, sa Niko
- Jag kan prova, sa Evelina.

De lutade bron ner över å-kanten, Evelina klättrade upp och satte sig på tvärslån, Simon och Wilma tog med hjälp av Oskar ett rejält tag i den långa slanan och sakta sköt de på så att bron vände över till andra sidan ån och Evelina kunde hoppa av. Hon skrattade så hon fick nästan ont i magen.

- Det var jättekul, skrek hon.

Nu var det Alex tur och han verkade tycka att det var lika kul. När det var dags för Wilma såg hon lite fundersam ut.

- Det ser läskigt ut, sa hon, tänk om jag halkar och ramlar i vattnet.
- Då får du ett bad, sa Petter, det kan väl vara skönt
- Skoja inte, sa Wilma, jag måste samla lite mod så jag vågar.

Hon blundade, andades djupt några gånger och sen sa hon: Nu är jag klar, gör iordning bron.

Med ett tjut som säkert hördes flera mil åkte hon över på andra sidan ån.

- Wow, vilken grej, skrek hon.

En efter en av scouterna i patrullen Swampen fick prova på bron och snart var det bara Niko kvar.

- Ska du inte prova du också, frågade Oskar.
 - Jag vet inte om jag vågar, svarade han
 - Vad är du rädd för, frågade Oskar
 - Tänk om pinnen vi sitter på går av, då ramlar jag av och slår mej. Tänk om ni tappar taget om stören som för över bron till andra sidan, då stannar den på mitten och jag får sitta där hela natten.
 - Tror du inte vi andra skulle hjälpa dej om det hände något sådant, frågade Oskar.
 - Jo, det förstås, jag testar, men bara en gång, så har jag gjort det, sa Niko.
- Han satte sig försiktigt på slanan, Oskar och Johanna tog tag i stören som skulle vipa bron över ån och vips var han över.

- Va´ kul, skrek han, jag vill åka en gång till.

Den som var först på tillbakavägen var Niko och resten av scoutkvällen höll patrullmedlemmarna på att åka fram och tillbaka över ån. De blev mer och mer modiga och mot slutet av kvällen testade de att åka två och två.

När det var dags för andakten satte de sig vid å-kanten.

- Gjorde Jesus någon vippbro någon gång, frågade Niko
- Vet inte, svarade Oskar, men när jag har stått här och sett på er kom jag och tänka på en berättelse i Bibeln från gamla testamentet. Israels barn var slavar i Egypten och de ville flytta hem till Israel och få ett eget land. Moses tog ledningen och en dag gick alla israeliter iväg för att gå hem till landet som de drömde om. Farao blev jättearg och skickade ut hela sin armé efter dem. Efter ett tag kom israeliterna till Röda havet. Nu hade de vatten framför sig och en hel armé med soldater bakom sig.
- Det kan man kalla att sitta i knipa, sa Alex, hann de bygga en vippbro?
- Nej, sa Oskar, de blev rädda och ångrade att de hade flytt från Egypten och började skälla på Moses. Men Moses han litade på Gud och han sträckte ut sin stav över vattnet och då delade sig hela havet mitt itu, vattnet stod som en flera meter hög mur på båda sidorna, och alla kunde gå torrskodda över till andra sidan. När sedan soldaterna kom fram till havet så vände vattnet tillbaka och dränkte alla soldaterna som förföljde dem. Israeliterna kunde fortsätta på sin vandring utan att vara jagade mer.
- Det verkar som det är bra att lita på Gud i alla situationer, sa Alex
- Ja, det är det, svarade Oskar, ska vi tala med Gud ikväll också genom att be scoutbönen.
- De gör vi, sa alla scouterna i patrullen Swampen.

Patrullen Swampens äventyr

3. Rädd

Patrullen Swampen hade bestämt sig för att sova över i sitt timrade vindskydd som de hade på scoutplatsen ute i skogen. Det var ganska sent på hösten och Evelina och Wilma var rädda att det skulle bli för kallt. De hade ingen lust att frysa en hel natt.

- Vi får väl sitta eldvakt, sa Martina, då fryser ni inte
- Eldvakt, sa Simon, det är läskigt att sitta vaken en stund på natten i mörkret. Man hör så många konstiga ljud, och tänk om någon skulle komma, jag skulle bli så rädd så jag kissade på mig.
- Ha, ha, skrattade Niko, kissa på sig, är du en bebis kanske.
- Nej, men blir inte du rädd ibland då, frågade Simon
- Aldrig, sa Niko och sträckte på sig.
- Hur var det med vippbron förra veckan, frågade Martina, du var knappast först över då. Jag tyckte du verkade lite rädd jag.
- Det är skillnad på att vara rädd för att slå sig och att vara rädd för mörkret, där det inte finns något farligt, sa Niko.
- Rädd eller rädd, man kan väl vara rädd för olika saker, sa Simon. Det ena är väl inte löjligare än något annat. Jag kan inte rå för att jag är rädd för mörkret, liksom du inte kan rå för att du är rädd för att slå dej.

- Tänkte inte på det, svarade Niko, men hur gör vi då. Evelina och Wilma är rädda för att frysa, Simon är rädd för mörkret, finns det fler som är rädda för något?

Patrullen satt en stund och funderade över vad de var rädda för och hur de kunde hjälpa varandra så att man inte skulle behöva vara så rädd. De kom fram till att de var ju kompisar, de tyckte om varandra och de ville att alla skulle vara med på övernattningen i skogen. Att de skulle elda för att inte frysa blev de ganska snart överens om, men hur skulle de göra med eldvakten.

- Vi kan väl använda oss av våra ledare, sa Martina
- Ja, sa Simon, om jag får sitta med en vuxen bredvid mej, då är jag inte rädd.

Det blev bestämt att Oskar och Johanna skulle dela på natten och vara eldvakt tillsammans med scouterna som skulle sitta en timme var. På morgonen var alla scouter överens om att det hade varit skönt att ha en vuxen vid sin sida när de satt där i mörkret på natten. Det kändes tryggt att ha någon med sig och det hade varit jättemysigt att få en hel timme alldeles själv tillsammans med en ledare. De olika scouterna hade kunnat prata med ledaren om saker de inte pratade så mycket om när andra lyssnade.

Vid morgonandakten frågade Simon: Var lärjungarna rädda någon gång?

- Det kan du hoppa upp och sätta dej på, sa Niko, visst var de rädda när de åkte båt en gång eller hur?
- Ja, sa Johanna, Jesus och lärjungarna skulle åka båt över sjön och när de var mitt ute på sjön blåste det upp en väldig storm. Båten gungade hit och dit, upp och ner och började nästan ta in vatten.

Lärjungarna trodde de skulle drunkna allihop.

- Varför det, dom hade ju Jesus med sig i båten, frågade Simon.
- Ja, men han låg och sov i ena änden och märkte inte hur illa det var. Men lärjungarna väckte honom och skrek så det skulle höras över stormen som dånade, att han måste hjälpa dem. Vet ni vad Jesus gjorde?

- Han ställde sig i båten fast man inte får stå i båtar, sa Niko.

- Ja, han ställde sig i båten, sträckte ut sin arm över vågorna och sa med sin bestämdaste röst: Tyst! Var stilla! Och genast blev det alldeles stilla och spegelblankt.

- Tänk att man alltid kan vända sig till Jesus för att få hjälp, sa Simon

- Ja, visst är det bra. Och man kan vända sig till honom även om man inte behöver hjälp, man kan alltid ta en stund och bara prata med honom om allt möjligt, sa Johanna. Precis som vi satt och pratade i natt med varandra. Och vi kan prata med honom nu när vi ber vår scoutbön.

Patrullen Swampens äventyr

4. Nya grannar

- Vi har fått nya grannar, sa Petter, de kommer från Afrika
- Vilket land i Afrika, frågade Wilma
- Afrika som Afrika, sa Petter, inte vet jag, alldeles svarta är dom i ansiktet och på händer och armar och ben också. Säkert på hela kroppen.
- Afrika är jättestort, sa Wilma, det är en hel världsdel, och där finns jättemånga länder. Du måste ta reda på vilket land de kommer ifrån. Hur hade du tyckt det hade varit om du hade flyttat till ett annat land och dina grannar hade sagt att du kom från Europa men struntat i om du kom från Spanien, Schweiz eller Sverige.
- Jag vill inte att folk ska tro att jag kommer från Schweiz, sa Petter
- Där ser du, sa Wilma, då tror jag dina grannar också vill att du ska bry dig om vilket land de kommer från. Somalia, Eritrea, Kongo, Etiopien eller Tunisien. Du får gå in och fråga dem.
- Tror dom på Jesus, frågade Alex.
- Det är klart dom inte tror på Jesus, dom kommer ju från Afrika, svarade Petter
- De kan väl tro på Jesus för det, sa Alex.
- Det är väl bara svenskar som tror på Jesus, sa Petter, utlänningar är muslimer.
- Men var fick du det ifrån? Nu lade sig Oskar in i samtalet. Det finns människor som är kristna och tror på Jesus i de flesta länder, Sverige, Indien, Kina, Brasilien, Eritrea, Norge.....
- Är du säker, frågade Petter
- Stensäker, svarade Oskar. Du får gå hem och fråga dina grannar vilken religion de tillhör. Om de är kristna, muslimer, judar, hinduer, buddister eller kanske inte tror på någon gud alls.
- Jag trodde att svenskar var kristna och utlänningar muslimer, sa Petter, och därför har jag inte vetat om jag skulle våga prata så mycket med dem. Jag är lite rädd för muslimer.
- Varför är du rädd för muslimer, de är människor de också, sa Alex.
- Jo, de är väl det och jag kan ju inte bara ta för givet att mina nya grannar är muslimer nu när ni har sagt att de kan tro på Jesus precis som vi gör. Jag får nog ta och prata med dem.
- Det tycker jag du ska göra, sa Oskar. Samtidigt kan du lära dej en hel del om hur det är i deras land och du kan berätta för dem hur vi gör i Sverige. Jag tror de kan vara ganska osäkra när de kommer till ett nytt land där de inte förstår språket, inte känner igen maten, de kanske fryser eftersom det är varmare i Afrika än i Sverige.
- Glöm inte att fråga vilket land de kommer ifrån, sa Wilma, det är viktigt att få berätta om det som man känner igen och det som man tycker om.
- Om de tycker om sitt land, varför har de då flyttat hit? Frågade Petter.
- De kanske är förföljda. I vissa länder är kristna förföljda, i andra är man förföljd för att man har jobbat med politik och inte tycker som regeringen, i andra länder är det krig och för att slippa bli soldat flyr man till ett annat land. Ibland flyttar man för att man har fått ett jobb i Sverige. Det finns många orsaker till varför människor flyttar.
- Nu har ni gjort mej riktigt nyfiken på mina nya grannar, sa Petter. Så fort jag kommer hem från skolan imorgon ska jag gå in och hälsa på dem. Men Oskar, menar du alldeles säkert att det kan finnas kristna i Afrika? Du luras inte?
- Nej, jag luras inte, sa Oskar, ni förstår, precis innan Jesus försvann från lärjungarna och upp i himlen så sa han till dem: "Jag har fått all makt i himlen och på jorden. Jag vill att ni ska gå ut överallt i hela världen, till alla länder och berätta om mej. Och jag kommer att vara med er, fast ni inte ser mej, varje dag till tidens slut." Lärjungarna åkte ut i hela världen. Några reste norrut, några åt öster, väster och söder. Man brukar säga att Tomas åkte till Indien, några åkte till Egypten, som ligger i Afrika, och sedan fortsatte de söderut i Afrika. Andra åkte till Grekland och Italien. Inte förrän 800 år senare kom det någon till Sverige och berättade om Jesus. Det fanns alltså kristna i Afrika långt innan det fanns här i Sverige. Det är också p.g.a. att Jesus bad lärjungarna att berätta om honom som vi har scout här i vår kyrka. Vi vill berätta om Jesus för er scouter, allt han gjorde och sa. Allt han lärde lärjungarna. Och det viktigaste av allt; att han alltid finns tillsammans med oss och att vi alltid kan prata med honom.
- Då tycker jag vi pratar med honom nu, sa Petter, vi ber vår scoutbön.

Patrullen Swampens äventyr

5. Att lyssna på naturen

”I naturen ut vi gå, jopp hejdi, jopphejda”

Patrullen Swampen vandrade på ett långt led på en liten skogsväg och sjöng så högt att fåglarna skrämt flaxade iväg. De sjöng högre och högre och snart skrek de mer än de sjöng.

- Nu får ni ta och tysta ner er lite, sa Johanna, ni missar ju att lyssna på naturen.

- Lyssna på naturen, den säger väl inget, skrattade Niko. Sedan fortsatte han sjunga.

De kom fram till en stor äng med massor av blommor, där bredde de ut några liggunderlag och satte sig på. Johanna bad att de skulle blunda en stund och lyssna på naturen. Lite tveksamt började alla scouterna att blunda. Niko kikade lite för att övertyga sig om att han inte var den enda som blundade, men det verkade som alla koncentrerade sig. Det blev alldeles tyst och stilla. Efter en liten stund sa Johanna: Fortsätt att blunda, men berätta om ni hör något.

- Jag hör vinden som susar i träden.

- Jag hör en humla som surrar.

- Hör ni hunden som skäller långt borta?

- En fågel kvittar.

- Jag hör ett flygplan.

- Jag hör hur gräset växer.

Då brast de ut i skratt allihop.

Johanna bad att de skulle öppna ögonen.

- Visst var det häftigt att sitta stilla och lyssna på naturen, sa hon.

- Jättehäftigt, jag har aldrig tänkt på att det finns så mycket ljud i en tyst natur, sa Niko.

- Finns där många ljud är den väl inte tyst heller. Din dummer! sa Evelina

- Dum kan du va´ själv, sa Niko

- Nu slutar ni, sa Johanna, vi tror att naturen är tyst och så finns det så många ljud ändå. Vi borde lära oss att lyssna på naturen lite mer. Och vi borde lära oss att upptäcka hur mycket fint där finns som vi oftast inte tänker på. Jag vill att ni nu går runt, sakta, mycket sakta, och försöker upptäcka så mycket nya små saker som möjligt på den här ängen och i skogsbrynet.

Alla scouterna försvann åt olika håll. Niko och Evelina kröp på knäna och studerade skalbaggar, spindlar, maskar och små blommor. Martina och Simon böjde huvudet så långt bakåt som möjligt och gick och tittade upp i trädtopparna. Martina var övertygad om att hon såg en uggla som tittade fram men Simon trodde det var en knöl på stammen. Petter plaskade runt i en liten bäck och försökte fånga skraddare som gick på vattnet och Wilma och Alex letade skräp.

- Skräp hör ju inte till naturen, sa Evelina

- Därför ska det bort, sa Alex

- Men det hör inte till naturen, sa Evelina

Plötsligt skrek Petter till. En groda hade hoppat upp i nacken på honom och han sprang skrikande och hoppande runt på ängen. Martina och Niko stoppade honom och hjälpte honom bli av med fripassageraren. Efter en stund samlades alla scouterna och satte sig på liggunderlagen igen och berättade vad de sett ute i naturen.

- Om man tittar riktigt nära på en blomma så ser man jättemycket mer än om man tittar på håll, sa Niko. Då ser man att den har många färger, man ser ståndare och pistill och jag såg t.o.m. en humla som flög iväg med massor av frömjöl på bakbenen. Det var häftigt.

- Ja, visst är naturen häftig, sa Johanna. Jesus sa en gång att vi skulle titta på fåglarna under himlen och blommorna på marken. Och så jämförde han dem med oss och sa att om nu Gud gjort blommorna så vackra och ser till att fåglarna får mat, hur mycket mer ska då inte Gud bry sig om oss människor. För Gud älskar människorna mycket mer än alla fåglar, blommor, humlor och träd i hela världen.

- Och grodor, fnissade Martina.

- Prata inte om grodor, fräste Petter.

- Men Gud tycker du är mycket vackrare än en groda, sa Martina, det var det jag menade.

- Ja, fortsatte Johanna, Jesus sa att vi var mycket mer värda än allt annat skapat och därför skulle vi inte heller oroa oss, därför att Gud bryr sig om oss. Alltför ofta oroar vi oss för saker som kanske ska hända imorgon, men det är ju dumt att oro sig om det inte händer. Istället för att oro sig kan vi få prata med Gud om det som oroar. Vi gör det nu och sen ber vi scoutbönen.

Patrullen Swampens äventyr

6. Storstädning i parken

Förra veckan när patrullen Swampen var ute i naturen och undersökte den så hittade Wilma och Alex en massa skräp. Därför hade scouterna bestämt att en kväll skulle de städa upp i naturen. Precis bredvid kyrkan där de hade sin scoutlokal fanns det en park med buskar och träd, med en lekplats och en plaskdamm. Swampen hade bestämt att plocka upp allt skräp i parken. Utrustade med tjocka arbetshandskar så de inte gjorde illa sig, och stora sopsäckar, gick de iväg.

- Vi börjar vid lekplatsen, förslog Martina

På långt håll så såg det ganska fint ut vid lekplatsen men när de kom närmare såg de en massa skräp. CocaCola-burkar, godispapper, cigarettfimpar, en trasig leksaksbil, en sko, hopknölade papper från en skrivbok, engångstallrikar och muggar och precis vid slutet av rutschbanan en trasig glasflaska.

- Titta vad jag hittade, ropade Evelina, folk är inte kloka. Slänga en glasflaska där små barn åker rutschbana. De kan ju göra sig jätteilla.

- Akta så inte du gör dej illa, sa Martina.

- Jag är försiktig, sa Evelina.

När de hade städat riktigt rent och fint runt lekplatsen och bort mot plaskdammen satte de sig på några bänkar i parken.

- Är det aldrig någon som städar här, frågade Martina.

- Verkar inte så, sa Evelina. Vi måste tala om det för dem som bestämmer i parken. Vem är det, frågade hon Oskar.

- Det är kommunen som har ansvar för parken, sa Oskar, men alla vi som brukar vara här har också ansvar. Jag har ansvar för att inte slänga skräp, alla ni har samma ansvar. Men kommunen har huvudansvaret för att det är fint, och framförallt att det inte är farligt, som med den där trasiga glasflaskan.

- Jag vet vad vi gör, sa Alex, vi skriver ett brev till kommunen och påminner dem. De verkar ha glömt att de har ansvar för att städa parken.

Patrullen skrev i brevet: "Hej kommunen! Vi i patrullen Swampen har städat parken för det verkar som att ni har glömt bort det. Vi hittade massor med fimpar, tomma burkar och en trasig glasflaska. Vi hittade mycket mer också men det får inte plats i brevet. Vi vill att ni kommer ihåg att städa i parken ibland. Hinner ni inte med det kan ni säga till oss för då kommer vi och hjälper er. Vi vill ha en fin park där man inte gör illa sig. Hälsningar från Swampen."

Tre veckor senare fick Swampen svar från kommunchefen som skrev: "Tack för ert brev och stort tack för att ni städade parken. Vad mycket finare det skulle bli i vårt samhälle om alla tog lika mycket ansvar som ni gjorde. Vi har varit dåliga på att städa parken, men vi lovar att bättra oss. Om vi glömmer det igen är jag glad om ni påminner oss en gång till. Vänliga hälsningar från Anna Andersson, kommunchef."

- Vi fick svar, va' häftigt sa Evelina.

- Det är klart vi skulle få svar, kommen det är vi det, brukar min pappa säga, sa Alex, då ska vi svara oss också när vi skickar brev till oss.

- Det är egentligen jättedåligt att man behöver städa parken, sa Martina. Om alla tog med sitt skräp hem så fanns det inget att städa eller hur.

- Pratade Jesus om skräp, frågade Evelina

- Jag kommer inte på någon sådan berättelse nu, sa Oskar, men Jesus sa så här: "Allt vad ni vill att människorna ska göra mot er, det ska ni göra mot dom." Det är en jättebra och jättelätt regel att följa för allt man gör. Vill jag att det ska vara rent i parken när jag kommer dit, då ska jag inte heller slänga något skräp. Vill jag att andra ska vara snälla mot mig så ska jag vara snäll mot dom. Vill jag att andra ska hjälpa mig så ska jag ställa upp och hjälpa andra som behöver hjälp.

- Vill jag ha svar på mina brev jag skickar så ska jag också svara på brev, sa Evelina

- Vill jag ha en kram ska jag krama andra, sa Martina och kramade om Alex som satt bredvid.

- Vill jag få hjälp med matten kan jag hjälpa någon annan med engelskan, sa Niko.

- Ni verkar ha fattat det hela, sa Oskar. Vill jag ha en trevlig och rolig scoutpatrull måste jag vara en trevlig och rolig ledare. Och eftersom jag har världen bästa scoutpatrull så måste jag ju vara världens bästa ledare.

- Ja, du och Johanna, ni har delad förstaplats, sa Evelina. Glöm inte att vi ska be scoutbönen.

Patrullen Swampens äventyr

7. Vad ska man tro på?

- Har ni sett den nya affären som öppnat i centrum, frågade Wilma när scoutkvällen började.
- Vilken affär, frågade Simon
- Den med en massa jättefina stenar av olika slag och så kan man köpa rökelse som luktar jättegott, sa Wilma. Jag var dit och köpte den här stenen. Hon visade upp en liten, kantig, lilaglittrande sten. Martina och Evelina tyckte stenen var jättefin, medan Niko, Alex, Simon och Petter bara fnyste.
- Typiskt tjejer. Glittriga stenar, det där är ju ingen affär för killar, sa Simon.
- Det heter inte sten, det heter kristaller har jag hört, sa Martina, och jag vet att det finns människor som tror att kristallerna är lika bra som att be till Jesus.
- Simon började gapskratta: "Skulle en lila sten vara samma som att knäppa händerna och be till Jesus? Så knäppa människor finns inte."
- Det finns det visst det, och de behöver inte alls vara knäppa, fräste Martina.
- Jag, är inte knäpp, sa Wilma, men jag köpte stenen för jag tyckte den var fin, inte för att be till som jag gör till Jesus.
- Är man muslim och man tror på stenar, frågade Petter.
- Nej, muslimer ber till Allah, sa Simon, vem det nu är.
- Nu lade sig Johanna in i samtalet: "Det finns många olika religioner i världen. Människan har förstått att det måste finnas någonting som skapat hela världen, alla djur, växter och människor. Många är kristna som vi och tror på Jesus, att han är Guds son och att han levde på jorden för att lära oss människor hur vi ska vara mot varandra. Jesus var jude och judarna tror också på Gud, men de tror inte att Jesus är Guds son utan att han bara är en lärd man. Muslimerna tror på Gud som de kallar Allah. De tror inte heller på Jesus, utan säger att han var en profet. Sen finns det hinduer som har massor av gudar, buddister som inte tror på någon gud alls. Det finns de som tror på kristaller, och att när man dör föds man i en ny människa och lever en gång till, det finns de som tror på de gamla gudarna vi trodde på här i Sverige på Vikingatiden."
- Jag vet, sa Wilma, Tor heter en gud, han var gud över åskan.
- Och Oden som hade två korpar, sa Simon
- Ja, det fanns flera stycken gudar som man trodde på här i Sverige, sa Johanna. Vissa naturfolk tror att Gud bor i stora stenar, eller träd, eller i solen.
- Om Gud bor i solen brinner han upp, sa Simon.
- Om han är Gud kan han inte brinna upp, sa Wilma.
- Men, vad ska man tro på då, frågade Evelina, när det finns så många gudar att välja mellan.
- När Jesus gick här på jorden så lärde han oss att det finns bara en Gud, den Gud som Jesus kallar för Far, sa Johanna. Jesus sa att lättaste sättet att få kontakt med Gud är att tro på Jesus. För om man tror på honom som är Guds son så måste man ju tro på att han har en pappa också. Jesus sa så här: "Jag är vägen, sanningen och livet, ingen kommer till Fadern utom genom mig." Med det menade han att Jesus vill visa oss den rätta vägen till Gud så vi inte går vilse och aldrig hittar fram.
- Att gå vilse är inget kul, sa Niko, då blir man så rädd så man nästan börjar gråta.
- Jesus vill hjälpa oss så att vi inte går vilse, sa Johanna, därför är han vägen. Sen sa han att han var sanningen. Det betyder att det finns många som ljuger och försöker få människor att gå vilse. Jag tror att de som säger att kristaller är samma sak som gud, de ljuger och försöker få människor att hamna fel.
- Det är fult att ljuga, sa Simon.
- Ja, det är fult att ljuga, men Jesus vill lära oss att aldrig ljuga, sa Johanna. Och om vi följer Jesus på hans väg och lyssnar till honom som aldrig ljuger, då har Jesus lovat är när vi dör en dag så får vi komma och bo hos honom i himlen. Och då ställer han till med världens jättefest. Det är därför han säger att han är livet.
- Men han är väl som livet redan nu, sa Wilma. Jag tycker att jag liksom blir lite mer levande och gladare när jag pratar med Jesus. Jag blir lite mindre rädd om jag är rädd, och lite mindre ledsen om jag är ledsen. Jag tycker om att prata med Jesus, jag väljer att tro på honom istället för på en sten.
- Det gör jag med, sa Simon, och tror man på Jesus så pratar man med honom och det tycker jag vi ska göra i scoutbönen nu.

Patrullen Swampens äventyr

8. Niko ångrar sig

- På vägen hit trampade jag ihjäl femton skalbaggar, sa Niko stolt när han kom till scouterna.
- Är du inte klok, sa Simon, trampade du ihjäl skalbaggar bara så där. Varför då?
- Jag tyckte det var kul.
- Va´ kul?! Är du inte riktigt klok. Tänk vad synd om alla skalbaggebarn som nu väntar på att mamma skalbagge eller pappa skalbagge ska komma hem. Och tänkte du på vad hemskt det skulle vara när det kom en jättestor fot och trampade på dem.
- Mina fötter är inte stora, fräste Niko.
- Skalbaggar tycker dina fötter är stora, sa Simon. Du kan inte kallas riktig scout om du förstör och dödar bara för att du tycker det är kul. Det är lika bra att du slutar i scouterna.
- Niko såg riktigt skamsen ut. Han kröp ihop och hängde med huvudet. Det kanske inte var någon bra idé att trampa ihjäl skalbaggar, men han hade tyckt det var kul när han höll på.
- Oskar kom in och såg att Niko såg ledsen ut och frågade vad som hänt. Simon berättade gärna vad Niko hade gjort på vägen dit.
- Skvallerbytta, sa Niko.
- Oskar ville ju veta, sa Simon.
- Men jag kunde berättat själv, du behöver inte alltid vara bäst och ställa dej in hos ledarna.
- Gör jag väl inte, skrek Simon
- Gör du visst det, fräste Niko. Jag vill aldrig prata med dej mer.
- Nu sätter vi oss ner och reder ut det här, sa Oskar. Niko börja med att berätta vad du har gjort.
- Niko berättade hur kul han haft på vägen dit, men sedan Simon påpekat det dumma med att med vilje trampa ihjäl skalbaggar, så hade han ångrat sig. Det gick inte att göra ogjort, men han hade i alla fall lovat sig själv att aldrig göra något sådant igen.
- Det är bra att du ångrar dej, sa Oskar. Ibland gör vi dumma saker, det bara blir så. När vi då kommer på att det var dumt det vi gjorde, är det viktigt att vi bestämmer oss för att aldrig göra om det, och att be om förlåtelse om vi gjort en annan människa illa.
- Menar du att han får vara kvar i scouterna fast han gjort något så dumt, frågade Simon.
- Ja, han har ångrat sig och kommer aldrig att göra om det, sa Oskar.
- Orättvist, fräste Simon. Nu vet jag inte om jag vill vara med mer. Du går ju med på vad som helst, hur dumt det än är som andra har gjort. Orättvist!
- Jag ska berätta en sak för dej, sa Oskar. Jesus berättade en berättelse om två bröder. Den ene fick ut alla sina pengar som han skulle ärva efter pappan och så reste han bort och slösade bort alla sina pengar. Efter några år förstod han att det han gjort var jättedumt och han reste tillbaka till sin pappa. Han hade tänkt att han kanske kunde få jobba hos pappan utan lön, men få mat för dagen. När pappan såg sin pojke komma hem igen blev han jätteglad för han hade varit ledsen över att pojken rest iväg. Pappan ställde till med världens fest och mitt i festen kom storebror hem, han som hela tiden bott kvar hos pappan. Han blev avundsjuk och sa ungefär som du sa Simon, att nu ville han inte vara med längre. Här kom lillebror hem som hittat på så mycket dumt och då blev det fest, medan storebror aldrig tyckte han haft fest någon gång. Pappan talade om för storebror att han var jätteglad över att lillebror var hemma igen, för pappan hade trott han var död. Och så sa pappan att den äldre brodern kunde ha fest varje dag om han ville det, för allt som fanns där hemma tillhörde också honom. Med den här berättelsen ville Jesus visa att vi kan göra väldigt dumma saker ibland, men om vi verkligen innerst inne ångrar oss och bestämmer oss för att låta bli att göra om det dumma vi gjort, så är vi alltid välkomna till Gud. Och de som inte hittat på så mycket dumma saker ska inte vara avundsjuka på att Gud förlåter den som ber om förlåtelse, utan de ska vara glada för att de sluppit göra så mycket dumt.
- Så jag ska vara glad för att jag inte trampat ihjäl skalbaggar, frågade Simon.
- Ungefär så, sa Oskar. Och så kan du vara glad över att Niko inte heller kommer att trampa ihjäl skalbaggar i framtiden.
- Då blev det ju riktigt bra idag ändå, sa Simon. Den här kvällen som började så fel.
- Och jag är glad att få vara kvar, sa Niko. Nu vill jag att vi ber scoutbönen, för jag behöver prata med Gud också efter det jag gjort.

Patrullen Swampens äventyr

9. Mobbning

Patrullen Swampen träffades på sin vanliga scoutkväll, men Petter var sig inte lik. Han satt för sig själv i ett hörn och det såg ut som att han försökte göra sig så liten som möjligt.

- Vad är det med dej, frågade Wilma, ryck upp dej.
- Låt mej vara, muttrade Petter.
- Men vad är det, fortsatte Wilma, berätta för oss, vi är ju kompisar och ska hjälpa varandra.
- Vill inte, sa Petter
- Jag tror jag vet vad som hänt, sa Niko. Ni vet, de nya grannarna från Afrika som Petter har fått. De kommer från Eritrea förresten och en av tjejerna i den familjen går i vår skola. Idag såg jag flera personer som retade henne och hon bara grät och var jätteledsen. Jag tyckte jag såg att Petter var med i gänget som retades. Visst var du det?

Petter satt alldeles tyst, och han försökte göra sig så liten och osynlig han bara kunde.

- Var du med och mobbade din egen granne, skrek Wilma. Är du inte klok?
- Nej, jag är inte klok och jag skäms jättemycket, viskade Petter.
- Varför gjorde du det då, frågade Wilma.
- Alla killar i klassen var med där i gänget och jag vågade inte säga att de skulle sluta, för jag var rädd att de skulle börja mobba mej istället. Men jag stod längst bak och sa inte så mycket.
- Men du var med, och du sa inte ifrån. Om man inte säger ifrån så är man lika skyldig, sa Wilma.
- Jag vet, sa Petter, och jag känner mej jättedum och jag vågar inte gå ut i trädgården hemma för jag är rädd att hon ska se mej. Hon heter Selma förresten och är egentligen jättesnäll. Vi har lekt ihop ibland.
- Har ni lekt ihop hemma, och sen mobbar du henne i skolan? Wilma var så arg så hon hoppade upp och ner. Imorgon går du in till henne och ber om förlåtelse.
- Hon kanske inte kan förlåta mej, sa Petter.

- Det vet du inte förrän du försökt, sa Wilma. Och lova att aldrig mer mobba henne.
- Det kan jag lova med en gång, sa Petter. Även om det skulle resultera i att jag också blir mobbad, för så här dåligt vill jag aldrig mer må.

När patrullen Swampen samlades för andakt så berättade Johanna om Petrus, en av lärjungarna. Petrus hörde till de som var ivrigast av alla Jesu lärjungar. Han hade alltid kommentarer till allt som Jesus pratade om och han lovade flera gånger att han alltid skulle försvara Jesus i alla situationer. Men så kom den kvällen när soldaterna kom och fängslade Jesus och tog honom till översteprästens hus för att förhöra honom. Petrus smög efter och satte sig tillsammans med en massa andra människor runt en eld. Plötsligt var det någon som pekade på Petrus och frågade om inte han var en av Jesu lärjungar. "Nej, det är jag inte sa Petrus"

- Sa han nej, fast han hade gått med Jesus i flera år? Wilma var alldeles upprörd.
- Ja, sa Johanna, han sa att han inte kände Jesus, och det hände inte bara en gång utan tre gånger.
- Tre gånger, vilken svikare, sa Niko.
- Ja det kan man tycka, sa Johanna, och när Petrus för tredje gången sagt att han inte kände Jesus så vände sig Jesus om och såg på Petrus, och han skändes jättemycket.
- Lik mycket som Petter idag, frågade Niko.
- Ja, lika mycket och kanske mer. Efter det att Jesus uppstått från de döda så träffades han och Petrus ensamma en gång.
- Vågade Petrus träffa Jesus efter det han gjort?
- Ja, fast han var nog nervös. Jesus frågade om Petrus älskade honom och då svarade Petrus att det gjorde han. Två gånger till frågade Jesus om Petrus älskade honom och två gånger till fick han svara att han gjorde det.
- Det blir tre gånger, lika många som han sa att han inte kände Jesus, sa Petter.
- Ja, det blir det, och efter det mötet så fick Petrus ett av de finaste uppdragen av Jesus, nämligen att leda kyrkan. Han och Jesus blev vänner igen.
- Då kan nog jag och Selma bli vänner också, sa Petter. Jag tror att jag ska be både henne och Jesus om förlåtelse för att jag var dum idag.
- Gör det, sa Johanna, du kan ju börja med att be Jesus om förlåtelse nu när vi ber scoutbönen, sen får du gå in till Selma när du kommer hem ikväll.

Patrullen Swampens äventyr

10. Bergsklättring

Den här scoutkvällen hade patrullen Swampen bestämt sig för att gå upp på ett utsiktsberg. Alla scouterna var på strålande humör och såg fram emot utmaningen. De följde en stig som skulle leda till toppen, men plötsligt delade stigen på sig. Vid stigdelningen fanns en vägvisare. På pilen som pekade åt höger stod: "Lätt väg till toppen" och på pilen som pekade till vänster stod: "Svår väg till toppen".

- Vi tar väl den svåra, sa Alex.

- Jag vet inte om jag klarar den, sa Evelina

- Vi får hjälpa dej, sa Alex.

- Men tänk om jag ramlar ner, kan vi inte ta den lätta, vädjade Evelina.

Scouterna funderade och samtalade en stund. De kom fram till att de ville ju hela tiden lära sig lite mer och testa sina gränser. De hade ju också Oskar och Johanna med sig som kunde hjälpa dem om det blev för svårt. Till slut bestämde de att de skulle hjälpas åt att gå den svåra vägen till toppen.

I början var de lätt att gå, sedan började stigen gå brant uppåt. Brantare och brantare blev det.

- Vänta, jag hinner inte med, skrek Simon

- Inte jag heller, sa Evelina.

De andra satte sig ner och väntade. Efter att de gått ytterligare en bit var det ingen stig längre utan mer som en klättervägg för att komma fram.

- Nu stannar jag här, sa Evelina.

- Vi hjälper dej, sa Alex och han klättrade upp en bit, lade sig ner och sträckte ut sin hand.

- Ta tag i min hand, sa han

Evelina tog tag i Alex hand och Simon höll henne om ryggen så hon inte skulle ramla baklänges.

Sakta, sakta segade hon sig upp till nivån som Alex var på. Martina hade redan tagit sig ytterligare en bit upp och nu var det hon som sträckte ner sin hand och hjälpte Evelina en bit till. Längst ner stod Johanna och kom ingestans.

- Ni får nog hjälpa mej också, sa hon.

Alex som låg kvar på lägsta nivån räckte ut sin hand mot Johanna och när hon kunde hålla i honom och få stöd mot bergväggen så kunde hon också klättra upp. Sakta men säkert, nivå för nivå hjälpte scouterna och ledarna varandra att ta sig uppför bergväggen. Den sista biten upp mot toppen var lättare att gå och det tyckte alla var skönt. När de kommit upp till toppen satte de sig och njöt av utsikten och åt matsäcken som de hade haft med sig.

- Vad tyckte ni om klättringen hit upp då, frågade Oskar.

- Jag har lärt mej klättra i berg, sa Evelina, men det var inte lätt. Men jag är stolt över mig själv, och när jag ser utsikten härifrån är det en jättefin belöning.

- Satt Jesus och tittade på utsikten någon gång, frågade Alex

- Han var uppe på berg många gånger, svarade Oskar och en gång vet vi att han tittade på utsikten. Det var djävulen som försökte lura honom.

- Lura Jesus, det går väl inte, sa Alex, berätta hur det gick.

- Jesus hade bott ute i öknen i 40 dagar för att förbereda sig för sin uppgift här på jorden. Han hade inte ätit på hela tiden och var jättehungrig. En dag kom djävulen och försökte få Jesus att tro på honom istället för på Gud. Först försökte djävulen få Jesus att göra bröd av stenar, men fast han var väldigt hungrig lät han bli. Sedan tog han med Jesus upp på muren runt templet och sa att Jesus skulle hoppa ner för att bevisa att han var Guds son. Om han var Guds son skulle änglar hjälpa honom så han inte slog ihjäl sig. Men Jesus sa nej. En gång till försökte djävulen få Jesus att göra något dumt, han tog upp honom på ett högt berg och visade honom utsikten. "Allt det här som du ser ska du bli kung över om du ber till mej", sa djävulen. Då blev Jesus arg och sa: "Stick iväg!" Han visste att om djävulen fick bestämma så kunde det verka spännande i början, men med tiden skulle allting bara bli fel för det enda djävulen tänker på är att han själv ska ha det bra. Det som Gud och Jesus tänker på är att vi ska ha det bra. När Jesus hade sagt till djävulen att ge sig av så kom massor av änglar och gav honom mat. Det visade att Gud också tyckte att Jesus hade tagit rätt beslut.

- Om Jesus tycker vi ska ha det bra, så är han nog glad nu när han ser att vi sitter och njuter av vacker utsikt, sa Evelina. Vi kan väl prata med honom förresten genom att be scoutbönen.

Patrullen Swampens äventyr

11. Att bli lik Jesus

- Om ni visste vilken träningsvärk jag hade efter förra veckans bergsklättring, sa Wilma
- Jag med, sa Evelina. Men jag är jätteglad att jag kom upp på berget. Det var häftigt.
- Jag fick skoskav när jag kom hem förra veckan, sa Petter. Det var inte heller så kul.
- Ni verkar bara ha dåliga erfarenheter av förra veckan, sa Johanna. Det har jag också, jag sträckte ena låret så jag haltade i flera dagar. Men jag tycker ändå vi hade en fin stund uppe på berget.
- Ja, det var kul förra veckan, sa Alex, men jag var så hungrig när jag kom hem så jag kunde äta en hel häst om jag velat.
- Träningsvärk, skoskav, muskelsträckningar och hunger, vilket gäng, sa Wilma. Det verkar som att vi är världens slöfockar i vanliga fall som sitter och degar framför TV:n och stoppar i oss godis hela tiden. Och det är vi ju inte. Vi brukar ju oftast vara ute på våra scoutkvällar.
- Jag stretchade en hel del då jag kom hem, det var nog därför jag slapp träningsvärk, sa Martina. Det brukar jag få jättelätt annars.
- Eftersom jag visste att vi skulle ut och klättra i berg hade jag ätit lite extra vid middagen för att få mer energi, därför blev jag inte hungrig, sa Simon. Annars brukar jag ofta vara hungrig när jag kommer hem från scouterna.
- Ni två har lärt er av era erfarenheter, sa Johanna. Det är bra, då var ni de som mårde bäst när ni kom hem. Det är bra om man tar hand om sin kropp.
- Säg inte att det står så i Bibeln också, sa Wilma.
- Klart att det gör, sa Johanna. Paulus som skrev en massa brev, han liknade kroppen vid ett tempel som Gud bor i. eftersom det är Guds bostad så ska vi vara aktsamma om kroppen menade han. Han skrev bl.a. att allt är tillåtet för oss men allt är inte nyttigt.
- Det är inte nyttigt att äta för mycket chips, sa Evelina.
- Inte för mycket korv heller, sa Alex.
- Det är väl knappast nyttigt att äta för mycket av någonting, sa Johanna. Lagom är bäst, men sen är det bra om man försöker låta bli sådant som kallas skräpmat. På samma ställe står det att vi kan göra det mesta men att allt är inte bra att göra heller.
- Det är inte bra att slå andra människor, sa Niko.
- Det är inte bra att retas heller, sa Wilma
- Eller ljuga
- Eller frysa ut andra från kompisgänget.
- Nej, det är inte heller bra, sa Johanna. Vad Paulus menade när han skrev sitt brev var att allt det vi gör, ska vi göra så att andra kan se att vi vill att Gud ska bo i våra hjärtan. Att vi är så mycket tillsammans med Jesus att vi liksom blir genomskinliga och man kan se Jesus genom oss.
- Genomskinlig, det blir ju som ett spöke, sa Petter. Spöket Petter tror på Jesus.
- Nej, inte genomskinliga som spöken, skrattade Johanna, men att allt det som Jesus försökte lära oss, allt om hur vi ska vara mot varandra, allt det ska vi ha lärt oss så mycket att vi gör det automatiskt. Utan att tänka på det. Då blir det som att andra kan se Jesus genom oss.
- Häftigt, det vill jag vara med om, sa Petter.
- Jag med, sa Wilma
- Det kan ni få allihop, sa Johanna, det är bara att vi ibland stannar upp och funderar på hur Jesus skulle ha gjort i den här situationen. Och så är det det här med bön, det är viktigt att vi varje dag pratar med honom i bön.
- Då gör vi det nu tycker jag, sa Niko. Scoutbönen duger väl?
- Ja scoutbönen duger väldigt bra, sa Johanna.

Patrullen Swampens äventyr

12. Gungan

Patrullen Swampen hade bestämt sig för att bygga en gunga. På riktigt scoutvis och då skulle de varken använda hammare eller spik för att sätta ihop den. Den skulle surras ihop. De började med att göra en ritning på hur gungan skulle se ut. Hur många skulle få plats att gunga samtidigt? Skulle det vara en gunga för en person åt gången eller skulle hela patrullen på sju personer få plats? Martina tog fram ett papper och så skissade hon upp ett förslag.

- Den måste gå att hänga upp i ett träd, sa hon. Ska vi hänga den i en stor gren eller ska vi surra fast den så vi har två träd som stöd?
- En gunga kan inte vara fastsurrad heller, sa Niko, då kan den inte gunga.
- Men den kan inte sväva fritt i luften, det måste finnas någon sorts ställning, sa Martina.
- Den svävande gungan, fnittrade Simon, vi kanske kan tjäna mycket pengar på den.
- Först måste vi bestämma hur stor den ska vara, sa Niko, hur många tycker ni ska få plats åt gången? Alla scouterna diskuterade fram och tillbaka. Till slut enades de om att de skulle försöka göra en gunga som hade plats för fyra personer, två på var sida och som satt vända mot varandra.
- Hur långa slanor behöver vi då, frågade Martina.
- Och hur många, fortsatte Alex.

De ritade och räknade och till slut hade de en riktigt fin ritning som de tog med ut i skogen för att börja bygga sin gunga. Alla scouterna sågade och surrade. När de nästan var färdiga upptäckte de att de hade två slanor som var alldeles för korta.

- Ska vi hugga nya, eller ska vi göra om vår ritning, frågade Wilma
- Vilket är lättast, frågade Evelina
- Vilket blir bäst, frågade Niko.

Martina kom på att de kunde använda de som var för korta som sittpinnar, och de slanor som de tänkt som sittpinnar till upphängningsanordningen, då skulle det fungera. Med de nya idéerna fortsatte scouterna att bygga och precis när scoutkvällen var slut var det dags att testa gungan. Den fungerade perfekt och det blev ganska sent innan patrullen Swampen satte sig för att ha andakt.

- Vad duktiga ni var som lyckades lösa problemet med de korta slanorna, sa Oskar.
- Ett tag trodde jag aldrig vi skulle hitta någon lösning, sa Petter, det verkade omöjligt.
- Ibland kan saker och ting verka omöjligt, sa Oskar. Jag kom att tänka på en gång när Jesus hade predikat för jättemånga människor, flera tusen var det och de var hungriga. Jesus bad att lärjungarna skulle fixa mat till allihop och allt de hade var fem bröd och två fiskar. Det hade väl egentligen räckt för två personer och absolut inte för flera tusen.
- Det hade inte räckt till vår patrull ens, sa Martina.
- Nej, det hade det inte, sa Oskar, och ändå sa Jesus att lärjungarna skulle be människorna sätta sig ner i små grupper. När alla hade satt sig så tog Jesus bröden och fiskarna och tackade Gud för maten och bad att lärjungarna skulle dela ut till alla. Och hur konstigt det än låter så räckte maten till alla människor så de kunde äta och bli mätta. Det blev t.o.m. flera korgar med mat över.
- Blev det mer mat över än de hade haft från början, frågade Niko
- Ja, det blev det, det som verkade alldeles omöjligt, det klarade Gud av att göra möjligt.
- Var det Gud som fick oss att lösa problemet med för korta slanor, frågade Petter, jag tycker det var Martina som gjorde det.
- Ja, det var Martina som kom på det, sa Oskar, men Gud har skapat Martina och gett henne en hjärna att tänka med, så man kan väl säga att han var med på ett hörn. Hade han inte skapat Martina med så mycket fantasi kanske hon inte kommit på en lösning. När saker och ting verkar omöjliga kan vi stanna upp, tänka efter och många gånger hitta en lösning. Jag tror att när vi får de där alldeles nya idéerna då är det Gud som är med på ett hörn och hjälper oss komma på dem.
- Då tycker jag att vi innan vi ber vår scoutbön börjar med att tacka Gud för alla roliga idéer han sätter i våra huvuden, sa Niko.

Patrullen Swampens äventyr

13. Att prata med istället för om varandra

Wilma kom inspringande i scoutlokalen på kvällen. Hon var så upprörd så hon var alldeles röd i ansiktet. Hon stormade fram till Alex stannade framför honom och spände ögonen i honom.

- Du ljuger, skrek hon

Alex såg ut som ett stort frågetecken.

- Vaddå ljuger, frågade han. Jag har väl inte gjort något.

- Jag hade sällskap med Evelina på vägen hit och hon sa, att du sagt, att jag tyckte Evelina hade fula kläder. Det har jag aldrig sagt. Varför ljuger du om mej?

- Jag har inte pratat kläder med Evelina, sa Alex. Jag bryr mej väl inte om vad ni tjejer har på er.

- Hon sa att du gjort det, sa Wilma.

Nu hade Evelina hunnit fram till scoutlokalen också. Hon var sur och undvek både Wilma och Alex och gick istället bort till Niko, Simon och Martina. Hela stämningen i scoutlokalen var spänd. De flesta stod och tittade snett på varandra när Petter kom in.

- Här var det muntert, sa han. Har ni käkat citroner till middag allihop?

- Jag tror vi får försöka reda ut det här, sa Johanna. Kom så sätter vi oss tillsammans och hör vad som har hänt. Du får börja berätta Wilma.

- Alex ljuger om vad jag har sagt, sa hon.

- Jag har inte ljugit, sa Alex.

- Alex sa till mej att Wilma tycker jag har fula kläder, sa Evelina. Om hon tycker det kan hon säga det till mej istället för att gå bakom ryggen på mej.

- Har du sagt att Evelina har fula kläder, frågade Johanna.

- Nej, aldrig, sa Wilma.

- Du sa hon hade en ful jacka, sa Alex.

- Handlar det om jackan, frågade Wilma. Jag sa att Evelinas nya jacka hade en konstig färg. Jag har aldrig sagt den är ful. Jag har faktiskt inte bestämt mej för om jag tycker den är fin eller ful.

- Jag tycker det är häftig färg på den jackan, sa Petter.

- Det tycker inte jag, sa Wilma, men den är annorlunda. Jag vet inte vad jag tycker.

- Den är spännande tycker jag, sa Niko.

- Spännande färg, det var något nytt, skrattade Martina. Jag tycker den är jätteläcker. Jag skulle vilja ha en likadan jacka, men det får jag inte för mamma.

- Jag gillar färgen på min jacka, sa Evelina, den passar så bra till mitt hår.

- Ja, det gör den och du passar bra i jackan, sa Wilma, men den skulle inte passa till mitt hår. Det kanske är därför som jag inte vet vad jag tycker.

- Tänk att ett så litet missförstånd kan ge upphov till att ni blev så arga och ledsna på varandra, sa Johanna. Det visar hur viktigt det är att man pratar med varandra istället för om varandra. Det berättas om att Jesus en gång träffade en kvinna vid en brunn. Det var en kvinna som alla som bodde i staden brukade skvallra om. Vad hon gjorde. Hur hon levde. Att det mesta hon gjorde var fel. Det var så mycket skvaller och lögn om henne att hon valde att gå till brunnen när alla andra var hemma, bara för att hon inte skulle träffa någon där. En gång satt Jesus vid brunnen och hon blev inte alls glad. Att hon träffade en man vid brunnen det skulle få fart på skvallerkärningarna i staden. Nu skulle de få ännu mer att prata om. Men Jesus började prata med henne om hur hon hade det och vilket liv hon levde. Vilka drömmar hon hade om framtiden och kvinnan fick prata om allt det som hon gick och funderade på. Allt det hon var glad över och det hon var ledsen över. Även det hon ångrade. Efter samtalet med Jesus var den här kvinnan inte längre rädd för alla skvallerkärningar. Hon sprang iväg och hämtade dem allihopa för att också de skulle få lära känna Jesus. Och från att ha varit en som inte vågade möta någon av sina grannar, blev den här kvinnan en av de som var ivrigast på att få berätta om Jesus för så många hon mötte. Hon hade träffat Jesus som talade med henne istället för om henne. Det förvandlade hela hennes liv så hon blev mycket gladare och trevligare.

Jesus vill att vi också pratar med varandra istället för om varandra. Och om vi någon gång säger något om varandra så ska det vara något bra och inget dumt. Håller ni med om det?

- Ja, det lovar vi, sa alla scouterna i patrullen Swampen.

- Då tar vi och pratar med Jesus i vår scoutbön också, sa Johanna.

Patrullen Swampens äventyr

14. Konstutställningen

Hobby stod det i scoutprogrammet för den här scoutkvällen. Oskar och Johanna hade plockat fram lera, skinn, träbitar, papper, kitor, pärlor, tråd, tyg, nål, lim, sax, kniv och mycket mer.

- Nu får ni göra precis vad ni vill ikväll, sa Johanna, sen ska vi ha utställning på allt det som ni gjort. Alla scouterna slängde sig över materialet. Simon och Wilma tog tag i samma skinnbit och blev nästan osams om vem som skulle ha den. Alex tog en träbit och smög iväg till ett hörn. Martina slängde sig över burken med alla pärlor medan Petter, Evelina och Niko började med leran. Evelina började med att forma en liten båt av lera. Sedan hittade hon ett vackert tyg som hon gjorde till segel, med en penna som mast.

- Jag hade ju tänkt göra en båt, sa Niko, nu snodde du min idé.

- Det var min idé också, sa Evelina, du kan väl göra din båt som du vill.

- Då gör jag en ubåt istället, sa Niko och så satte han igång.

Simon gjorde en livrem av skinn medan Wilma gjorde en väska som hon dekorerade med massor av pärlor.

- Typiskt tjejer att alltid använda pärlor, sa Simon

- Typiskt killar att aldrig göra det, sa Wilma.

Martina som hade tagit pärlorna först av alla, hon hade trätt ett jättelångt halsband och nu höll hon på med ett likadant armband.

- Vad gör du för något Petter, frågade Martina

Petter satt med sin lerklump och knådade och formade och var så koncentrerad att han varken hörde eller såg vad de andra gjorde.

- Vad gör du, frågade hon lite högre.

- En hemlis, svarade Petter.

- Och du då, frågade hon Alex.

- Har inte du med och göra, svarade han.

Den här kvällen blev det inte så mycket samarbete, de flesta satt och jobbade för sig. Till slut var det dags att göra en utställning av alla saker som gjorts. Simon hade bränt in ett mönster med pilar i sin livrem. Wilmas väska var översållad med pärlor. Martina hade gjort ett helt set med halsband, armband, ring och örhängen av likadana pärlor och sidenband. Nikos och Evelinas båtar stod bredvid varandra. I tornet på Nikos ubåt stod kaptenen och gjorde honnör. Alex kom och ställde fram två gubbar som han täljt ut. Egentligen var det en liten gubbe och en jättestor gumma.

- Det här är Oskar och Johanna, sa han.

- Oskar är ju större än Johanna i verkligheten, du har gjort tvärt om, sa Wilma.

- Det blev så, men visst är de lika, sa Alex.

- Ja, Oskars stora näsa och Johannas långa hår har du fått till bra, sa Wilma.

Petter kom med sin lerfigur. Det var en fantasifull skapelse som ingen först såg vad det skulle föreställa, men till slut ropade Martina: "Det är ju en stor svamp. Har du gjort Swampen?"

- Ja, det är meningen att det ska vara Swampen, sa Petter, ser ni de små klumparna på hatten, det är alla vi scouter och ledare.

När scouterna tittade riktigt nära såg de att varje liten klump som stack ut på svampen var en perfekt avbild av var och en av scouterna och ledarna.

- Det här påminner mig om den allra första berättelsen i Bibeln, sa Oskar. Där berättas att Gud skapade hela världen. Han måste haft stor fantasi som kom på alla konstiga djur och växter. T.o.m. större fantasi än ni haft idag. När han hade gjort hela världen så gjorde han människan och det står att han skapade människan till sin avbild, till man och kvinna skapade han dem. När vi tittar på Petters svamp så ser vi perfekta små figurer av oss allihop. När vi tittar på varandra så är det meningen att vi ska se en liten bit av Gud. Kanske till utseende eller till personlighet. Om vi alltid tänker på att varje människa är skapad som en bild av Gud, och som har något av Gud i sig, då är det jättemycket lättare att se det som är bra och fint med varje människa. Då har vi också lättare att tycka om varandra.

- Om vi gör en fantombild av alla oss i patrullen, blir det en bild av hur Gud ser ut då, frågade Niko.

- Nej, Gud är mycket, mycket större, finare och vackrare än vi någonsin kan föreställa oss, sa Oskar, och smartare, men när vi ser på och möter varandra kan vi få en liten påminnelse om Gud. När vi ber vår scoutbön brukar vi ju börja med att tacka för att vi finns till. Jag tycker vi ber den nu.